



איש קטן דבוק לגרם המדרגות המוליך כות אל בית הקפה הקטן שבפאתי בית המשפט. רגלו האחת על המדרגה השנייה על בסיס המעקה. גלימת עורך דין סובבת את גופו הזוער, אגל זיעה נוצץ במרכז מצחו, ואוזנו דבוקה למכשיר הפלאפון.

בית הקפה מצוי ממש מתחת למדרגות. שלט בולט לעין מגביל את מורשי הכניסה "לעורכי דין ולמתמחים בלבד". ההגיונות מחייבת לכתוב כי אין מדרקרים נציגיותיו של הבאים בשערי. ואפילו לקוחות כמוני, שהשכלתן לא מגיעה לכדי מומחיות משפטית, לא יידחו. בית הקפה הקטן הזה הוא אי של נורמאליות בכאוס של בית המשפט, ולו רק בשל ארומת הקפה שני-חוזה מתפשט הרחק מגבולות המקום. וכך עמד עורך הדין הקטן זועק לתוך מכשיר הפלא שלו: "ואני אומר לך שאם לא מאזינים לטלפון שלי, אז אני לא יודע מה". אגלי הזיעה הפכו כבר לשיטפון וכולו אפוף בריחו המשכר של הקפה. בית המשפט על אולמותיו ומסדרונותיו הוא המיקרוקוסמוס של הישראליות כולה: טירוף ואי-סדר, בהילות והתחושה הזו שאוטוטו משהו רע עומד לקרות. והעורך דין קטן הדבוק בתוך פרנויה ותחושת קונספירציה הוא המשל לכל – לכוד בתוך שיגעונו, אבל ארומת הקפה מד כירה כי למרות הכול מעבר לפינה מבצבצת גם פיסת שפיות.

חוט בלתי נראה מקשר את עורך הדין הקטן אחוזו הבהלה למתרחש באותו בוקר באולם מספר 358 של כבוד השופטת מיכל ברק נבו: שיגעון ושפיות אוחזים זה בזה, עד כי המציאות כולה מתעתעת במתבונן; על ספסל הנאשמים ישב ברנש עגול פנים שבמרכזם תקוע אף בר לבוסי. ידיו שלוחות קדימה על ברכיו, וממרכז קודקודו מבצבצים משקפי שמש אדומות זרר-עות. חזותו כשל "הישראלי": רפוי גוף, שערו מקורזל, ערני, תנועותיו עצבניות. הוא מצוי באמצע שנות הארבעים לחייו, למראית עין בשיא חייו. אתה יכול לעצום עיניים ובקלות לראות אותו מעמיס את שלושת ילדיו ואשתו על המשפחתית הקטנה ברכס לחופשת סופי שבוע בצפון. אלא שהמתבונן בו לא ינחש כי בנשמתו לכודה "פצצת זמן" הרסנית שהוטמנה לפני כעשרים שנה על ידי שליחי החיובאללה, ומאז עושה שמות בנשמתו.

עורך דין שחר מנדלמן, ששערו מוקפד בגי וזנים אפור שחור, וחזותו כשל פרקליט מסדרה אמריקאית, מלמד עליו זכות. והנה מתברר כי גבר זה, היושב לפני כבודה ועיניו תלויות בה

בחשש, הוא קורבן לפיגוע הטרור בשגרירות ישראל בבואנוס איירס לפני עשרים שנה. פיגוע ראש חילצהו מבין ההרסות. בנס ניצלו חייו, אבל מאז הם טרופים, שזורים במאבק אינסופי על שפיות ותפקוד נורמטיבי – ומעשים שע"בור אחרים הם חלק משגרה יומיומית עבורו הם קשים מנשוא.

מנדלמן סוקר בפני כבודה את נסיבות חייו:
הפיגוע המוחית, הרעשים בתוך הראש שלא נותנים מנוח, הטיפולים האינסופיים, המלחמה על המשפחה שלו, ההתפרקות, השיקום, הייאוש, חוסר התפקוד, ההבנה המודעות, הנפילות הרבות כל כך. הערכות המומחים הן כי כל צרותיו וסבלותיו הן השלכות תסמונת "הפוסט טראומה" שלו מאז אותו אירוע. "הפיגוע הרב מערכתית בראש", מציינת השפה הרפואית היבשה – והכול מתנקז אל היום הארוך שהוא ב-17 במארס 1992. ימים מספר קודם לכן הוא הגיע לשגרירות מניו יורק שם סיים את תפקידו ומיד החל בעבודתו בבית ארגנטינה. וכך נלכד בתוך האש.

לעיתים רומה כתב אישום ברוחו לדו"ח רפואי: יובשני, מצביע על העובדות, ומסתיר את הכאב האנושי – הנפש הכורעת תחת גלי מכבש החיים. גם כאן מתואר איך שלה מכתב איום של עשרות עמודים לשופט בבית משפט לענייני משפחה, ובו גירף וקילל את השופט משום שלא היה שבע רצון מהתנהלותו במשפט גירושין שאותו ניהל מול רעייתו.

הנאשם חושק שפתיו, ממצמץ בעיניו, עוקב חליפות אחר עורך דינו והשופטת. "הנה", אומר הפרקליט, "למרות הכול, מצבו השתפר, והוא מורשה להיות עם ילדיו. אב למופת, ואינו אלים כלל וכלל. ואולי חזותו מטעה במקצת, וגורמת לתחושה מוטעית, אבל אני מכיר את האיש...".
כבודה מבקשת מהנאשם לקום. הוא מיטיב את חולצתו, ידיו תקועות בכיסיו, מבויש ונבוך. צלקת כמעט בלתי נראית מתחת לעינו – הסימן החיצוני לוועה. מחפש מילים. הוא מגמגם את מילותיו "... אני מצטער על תפיסת העולם המעוותת שגילית", והעיקר", אומר לשופטת בקול רפה, "העיקר שאני רואה עכ"שיו את הילדים, השאר זה שולי. רעשי רקע".
כבודה חורצת את דינו לקולא. רק אלף שק לים תשית עליו. הוא נושם לרווחה. אבן נגולה מליבו. "אדוני", אומרת לו כבודה, "בהצלחה שיהיה לך. ובבקשה ממך, שלא נראה אותך יותר כאן, בבתי המשפט".